

ספור

יד יפה. הרזה. יפה מאד וארוכת אצבעות. שחומה קמעה וארוכת אצבעות והצפרנים ארוכות ועשויות וצבועות לכה אדומה ומוסיפות לארכן של האצבעות. ואולי יש זמנים בהם היד נקפצת והאצבעות נכפפות כאלה של בשר והצפרנים ננעצות בגב — חזק. אולי. יתכן שהיא גם נאנקת באותו פרק זמן. היא יפה להפליא. ונאנקת. צביקה נרעד פתאום מלחץ חושים וידיו ואצבעותיו רטמו כענפי צפצפה חשופים ברוח של סתו. הנערה היתה שקטה. שקטה ומתבוננת בידה שלה, השלוחה לפנים כשהאצבעות, קצות האצבעות, מרטיטות רטט עצבני ודק. אצילי.

— נכון — אמרה. — ידי רועדות. למה ?
הוא שלה חפיסת סיגריות. הושיט לה.
— קחי — אמר. — קחי סיגריה.

משכה סיגריה בידה האחת, סוקרת בתמיהת מה את השניה. צביקה הצית גפרור. הרכין עצמו מעט והדליק את הסיגריה שבפיה. בחש במבטו את הפנים הלח, גדוש הרזים, של עיניה הגדולות, לטף בעיניו את הנחירים העדינים שעצבנות מה עמדה בהם, גלה את השפתים, חושניות, כבדות, צבועות בשפתון כהה ומקיפות את הסיגריה ברכות תקיפה, העביר את מבטו ביעף על הגוף כלו והאוויר בראותיו נתדחס וחזרו גאה ועמד להתפוצץ והוא חש בידיו, בפנים של כפות ידיו, שהן מזיעות. עדה נטלה את הסיגריה מבין שפתיה בשתי אצבעות מתוחות, ארוכות, והנייר נשאר דבוק לעור השפתים ועור השפתים נמשך אחרי הסיגריה, היא העבירה את לשונה על שפתיה פעם ושתיים להרטיבן והעינים הגדולות, השחורות כמעט, ננעצו כשלוחות של חום מלובן אל תוך עיניו שלו וחזה הכה גלים. נרגשת. נושמת בכבדות. יש לה חזה גהדר. היא רוצה אותי. למה ? לשלוט. אני חייב לשלוט בעצמי. אלהים. עורני. אני מבולבל לחלוטין. מבולבל.

— בכלל — אמרה הנערה — אינני יודעת מה יש לי היום. אני עצבנית שזה נורא. לא תמיד ידי רועדות. אלא שהיום...

מה היום, ילדה יפה, מה היום ? כמתוך מרחבי חלום ערטילאיים התגבשת וטסת וירדת לאולם התיאטרון וישבת בשורה השניה הריקה כאגדה מוחשית מאוד, ישבת ולבד ואני חזיתי כך מן הבמה ונבוכותי לחלוטין ונשתכחו ממני

שורותי והרסתי את תפקידי ועיניך הגדולות בלשו בפני ועיני שלי היו מסוננורות ממבטך ומאור הזרקורים וכל שהבחנתי בברק הזרקורים היו עיניך ושפתיך, דומה חייכת אלי שעה שגמגמתי כעלג. ולאחר מכן נכנסת לחדר האיפור ואנכי בושה תקפתני על שראית כי אוסף אני את בגדי השחקנים ומכבד את רצפת החדר — עני אנוכי, ילדה. ואת קרסת על כסא וחקרת ביחס לבמאי פלוני ושחקן אלמוני וכל כולך מתיקות אחת גדולה ועצבנות אחת גדולה ועישנות סיגריה אחרי סיגריה וספרת לי בעיניך כי אותי את רוצה ולא במאי פלוני ושחקן אלמוני ומתוך העצבנות הרבה והמיוחדת הבינותי שלא פטפוטים את חפצה אלא גבר. ועשנתי גם אנוכי סיגריה אחת אחרי רעותה והייתי גברי מאוד ואדיש מאוד ולא איכפתי מאוד ואיוויתך מאוד לפי שגם אני מטורף מחמת תאוה ואת יפה ופתאומית מגרה ומסתורית וחשקת דוקא בי ואין לי מושג מדוע. ופתע שאלת לאן הלכו כולם ומדוע לא בא פלוני במאי לקחתך כפי שהבטיח. ואני ידעתי שאיש לא הבטיחך דבר והצעתי ללוותך וקבלת את הצעתי בעינים בורקות ורעדת בכל גופך ואני גברי מאוד ואדיש מאוד ולא איכפתי מאוד ועתה הלבשתך את מעילך והצתתי לך סיגריה ואנו עתידים לצאת הרחובה ואני יודע שיארע משהו לפי ששנינו מטורפים משום מה ואנכי מבולבל ילדה, מבולבל לחלוטין.

— חבוב — אמרה הנערה — בוא נלך. אין איש יותר בתיאטרון. אנחנו אחרונים. הי, אל תחלום! —

הניפה ידה לפני עיניו וצחקה בקול. צביקה נזעק פתאום ובגידוף קולני הטיח את זנב הסיגריה שבידו אל הרצפה.

— ניכוויתי — אמר — לא הרגשתי כלל שנגמרה. —

— אני יודעת — אמרה. חלמת בהקיץ ולטשת אלי זוג עינים. אגב, יש

לך עינים יפות. —

הושיטה ידה אליו.

—שמי עדה — אמרה.

צביקה ליקק את אצבעו במקום שנכוותה ודרס בחימה את בדל הסיגריה

הנטוש. חייך ולחץ את היד המושטה.

נעים מאוד. צבי. צביקה.

זרק מבט בשעונו ושרק מתוך הפתעה.

— מאוחר — אמר. התבונן רגע נוסף על סביבותיו ומשך בכתפיו.

— אשאיר למחר — רטן — אין לי סבלנות לסדר הערב, בואי.

פנו וירדו במדרגות ויצאו את הבנין. צביקה נעל את דלת התיאטרון

ומסר את המפתח לשומר הבית. פעולה משעממת של מדי ערב. לנעול את

דלת התיאטרון ולהלוך יחידי הביתה. אל ההיא שבבית. הערב פג שממונה:
של הפעולה. כשנעל את דלת התיאטרון ידע, חש, כי הוא מעלה את המסך
על במה של תיאטרון אחר. כתפאורה רבת ממדים — רחוב אלנבי אל תוך
האפלה בינות לגושי בנינים מדרכות ועצים. התאורה — פנסים חורקים בנהי
על כבלים שמעל לרחוב ואורם צהבהב וקלוש ומתערבב בחשיכה קודם שהוא
מאיר את הכביש. האוירה — חרפית מאוד וטחובה מאוד כשרוח קרה סועה
והררי עננים מאוימים מצטנפים במחול חשוך ונדכא של לפני גשם. נצבו
לדקות ספורות על הרחבה שלמרגלות הבנין. צביקה הרים עיניו אל מערבולת.
הדיו התלויה מעליהם, אחר הושיט יד, כף היד כלפי מעלה.

— יירד שטפון עוד מעט — אמר.

הנערה התכנסה במעילה הקצר תוך תנועת מה של התכווצות.

— לאיזה כיוון אתה...

עינים גדולות. שחורות. שחורות יותר מן האפילה סביב. לרוחות. היפנוזה:
של מין. צריכה אותי יותר ממה שצריך אני אותה. השד יודע מנין הופיעה.
פתאום. טובה. לשדים. נפלאה. אילו ידעה כמה אני חפץ בה.
— אני צריך, בעצם, לפנות שמאלה — אמר אל תוך הרוח — אלא שאת
לבדך וגשם יורד ומאוחר מאוד... העינים טורפות אותי. ילדה ילדה. רוצה.
לנשוך את שפתיך להחזיק בשדיך ולחוש כיצד צפרני הלכה שלך ננעצות.
בגבי וכיצד ירכיך מגפפות נצמדות אל גופי...

— בסדר — אמרה — בוא לזה אותי מעט. אמשיך לבדי אחרי כן. אני

כבר גדולה.

— מבט מעינים שחורות. חיוך. וכבר היו מהלכים לעבר כבר המושבות.
כשהמרוזים מורטים את האפילה בטרטורים ודרדורים של צלילי פח עמומים
והרוח מנערת את צמרות העצים ואור הפנסים מנצנץ על גבי העלים בירוק
חיוור ומבליח בשלוליות בצהוב דלוח וטפות עבות מתחילות נושרות ויורד
גשם. נחפזו ומצאו מחסה מתחת לגגון, ליד חלון ראוה גדול, מואר, של חנות.
למצרכי עור. צביקה שלה ממחטה ונגב את פניו.

— הרבה לא נתקדם כך — אמר.

— יודעת — אמרה — אחר-כך, במעט השתתפות בצער — אולם איך
שהוא חייבים להגיע הביתה. מסכן. נפלת בפח. אם רצונך לחזור בך, אל תתביש.
מבינה אותך...

שוב העינים. והחזה. דרך המעיל חשים בו. אור חזק של חלון הראווה.
חלון-ראווה מואר ברחוב דמום וחצות לילה. בדידות. בחורה לידך, אושר.
— לאיזה פח את מתכוונת — אמר בקול רך, עיניו עדיין בחזה.

— מה משמע לאיזה... התכוונתי... אהה...

חייכה, שנים לבנות, מוצקות, הבינה. יש לה שכל, חייכה ואינה מיתממת. ירוצה אותי, כנראה, אשה ובאה פתאום ובלילה ורוצה אותי, דוקא אני, קשה לשער שאין לה חבר או מה, ובכל זאת, הערב, אותי, אולי היא סתם... סתם... — נגמר הגשם — אמר פתאום — יכולים לצאת.

— רגע, רגע אחד, — אמרה הנערה, — התיק הזה השחור, אתה רואה, מצד שמאל למטה, יפה?

הנמיכה את פלג גופה העליון ובהתה בחלון הראוה. צביקה בא ועמד לידה, מנסה להעביר מחשבתו מן הנערה אל התיקים. לשוא, ירכה נגיעה בירכו וכל בשרו נעשה חדודים. צפיה תקפה אותו, חוסר מנוחה, הביט בגופה המשופע, במתניה, בחצאית שנתהדקה מעט ותמונות אכזריות בחיותן צפו, חלפו בדמיונו, הרעישו את חושיו ושמו לאל את מאמציו להתרכז בחלון הראוה, אל תווז, מזדקפת עתה והיא לידך, שלך, קרוב, קרוב מדי, הנה, עתה, עכשיו, אני, הנערה התרוממה לאיטה ונמצאה לחוצה אליו, פניה כלפי מעלה, פיה קרוב לפיו, עיניה עצומות חציין, הזוהר, חש בהבל חמים שנשב על-פיו ואפו ולנגד עיניו היו שפתיה היפות, מלאות מאור, מפורשקות קמעה כשרטט כבוש מרצד בקצותיהן.

— התיק — לחשה בלא קול — התיק שם, למטה, משמאל, יפה?

לצביקה נדמה שהמדרכה משתפעת פתאום והוא עומד להשמט למרצפות. פני הנערה רצדו מול עיניו בקפיצות משתנות והוא נשם ונשף במאמץ להחזיר לברכיו את יציבותם. כבר נשקתי לנערות לפני כן לרוחות אני מבולבל כולי, היא יפה היא אלוהית השפתים העיניים, דוקא אני באה ככה סתם לבד בלילה אולי היא, הידים שלי מזיעות שוב, תמיד כשאני מתרגש רועד ומזיע כמו, נו כבר, אידיוט!

— הגשם פסק לגמרי — אמרה הנערה, פנתה מצביקה וישרה מספר קפלים בחצאיתה.

— בכלל, אין לי כסף לתיקים כאלה, בוא, אפשר למהר מעט, בהיר לגמרי, רואים אפילו כמה כוכבים. —

צביקה פסע אחריה דומם, הפנה פניו וזרק מבט אחרון אל התיקים, טובלים באור יקרות, מנצנצים וזהרים בינם לבין עצמם מעבר לזוגית עבה, עולם צהבהב בהיר, מנוקד שחור חזום בעצומה של חשכת ליל חרפי, מילא, אשיג אותה בהזדמנות שניה, מוכרח, רק שהיא לא, אפילו אם היא, הרבה מעות לא תשיג אצלי בין סה וכה, מעולם לא הייתי עם, מעניין איך זה עם כזאת, בטחוונו העצמי החל חחר אליו ואתו תחושת שלווה ועליצות פתע, נגס

מלא ראותיו מאויר הלילה שרעננות קרירה עמדה בו ואץ להשיג את הנערה.
בוטש בשלוליות ומפזם בקול רם.

— מה קרה? — שאלה הנערה, בוחנת אותו במבט תמה — מה השירה.
פתאום?

— מדוע לא — אמר וחיך. — ראי איזה לילה. הכל רטוב ורענן ונקי,
נפלא. אין אנשים ואין מי שיפריע. אפשר להשתולל, לצעוק — הא הא היא
הוא הא!!! שמעי איזה הד בין הבתים. הא הא הא — היבא הוא הא — מי
זה בא — אניה עם ארובה!!!
עליצותו דבקה בה עד מהרה.

— בחיי שאתה מטורף — אמרה — לך לא מפריעים אבל אתה מפריע
לאחרים. עוד מעט ישפכו עלינו מים מלמעלה.
— אדרבא, ישקו אותנו בגשם. למי איכפת. —

צביקה נטל את ידה והיו מהלכים ומפטפטים, מתבדחים וצוחקים, לבדם
ברחוב הריק, לבדם בחשיכה, לבדם בליל חורף אחרי חצות, עד שעמדה עדה
מהילוכה והתבוננה סביבה בשום לב. צביקה עצר גם הוא ולא ידע מה היא
זוממת שוב לשדים כבר הגענו לסביבת התחנה המרכזית ועוד לא עשיתי
שום...

— כאן אני גרה — אמרה וצחקה בקול. הורתה באצבעה לעבר אחת
הכניסות בבנין שלצידם. — באמת. כאן. למעלה. אתה רואה את החלון ההוא...
— את משקרת — אמר ושוב חש בצפיה ועצבנות יורדות עליו — רצית
להמשיך ופתאום עצרת. גם התבוננת סביב קודם שאמרת. לא יתכן שאת
גרה כאן. — מה לא יתכן. ודאי שאני גרה כאן. — ובחפזה. — לא רציתי
שתדע היכן אני גרה.

צביקה ניבט בחשדנות אל הבנין שרבץ באפלה כחיה כבירת ממדים.
אחר הפסיע מדודות לעבר הכניסה, דומה אל תוך פיה הפעור של אותה חיה.
— בואי נתערב שאינך גרה כאן. — אמר.

— על מה? שאלה.
— על נשיקה. — ענה.

— בסדר — אמרה, נכנסו ובאו אל תוך אפלת הפתח שהיתה כבדה
ושחורה מן האפלה שבחוץ. צביקה שלח ידו אחר כפתור החשמל הבוהק באור
זרחני.

— לא. לא. אל תדליק. אל תעשה רעש. טפש. — עדה דחתה את ידו מעם
כפתור החשמל ושוב נמצאה לחוצה אליו.

— טפשוך, אינני גרה כאן. מה עלה על דעתך? צחקקה בקול. המזימה.
צלחה. עתה. הנשיקה. מזימה. שלי. שלה?
— רגע. רגע. אוווווף. מה אתך. אין לך סבלנות. צריכה להוריד את הצבע
קודם. —

שמע נקישת ארנקה הקטן. ראה לפניו באפלה גוש חסר צורה מתנועע
בחפזה ושער שהיא מוחה בממחטה את צבע האודם משפתיה. לא ראיתי אצלה
ארנק קודם לכן. אולי היה בכיס המעיל. יתכן ואין לה ארנק גדול. יתכן ושם.
ליד חלון הראווה ענין התיק. ברצינות. לא רק כדי להתנשק. שלח את ידיו
והקיף את הדמות באפלה. לחץ אותה אל גופו כבמכבש, הצמיד אל חזהו את
אותן גבשושיות מגרות שהטרידו מנוחתו כל אותו ערב, דבק בלהט, בגשושים
חסרי בושה אל חמוקי בטנה וירכיה שברכותם הגמישה נסכו בו טירוף ושקע
את שפתיו, את כל ישותו, בעינים עצומות, חסר סבלנות ומנוחה, רועד מתאה
אל תוך השפתים הנפלאות ביותר אשר ידע מעודו. המרזבים החלו שוב
מרטנים בצליל נוקשה ודיקני המהדהד חדגונית טאם, טאם, טא טא טאם, טאם,
ומסרו ששם, ברחוב, יורד גשם. רעש של נטף וגעש של שטף על אספלט
של כביש ומרצפות של מדרכה ונגונים של צריפים בחצר. שקשוק והמיה של
מטר סוחף בליל חורף טרם-בוקר.

— הייתי רוצה להיות עכשו במטה חמה, עם מישהו, עירומה, באור חלש
של מגורת לילה וסיגריה טובה בפה. — אמרה עדה.
— גם אני. אתך — הפטיר צביקה בשפה רפה.
— לא הייתי מתנגדת לרדיו ולטנגו יפה. אתה יודע איזה? „נשיקת האש“.
אתי. אתי. היא רוצה. להיות. עירומה. המפתח אל חדרו של ברוך. בכיס.
סוף סוף אחרי שנים של תקוה. לעשות במפתח שמוש. שוב לא יעלה חלודה.
בכיסו כשברוך נוסע. להגיד לה. עוד לא. ככה טוב. להגיד לה. במטה. עירומה.
בחור חמד ברוך שנסע השבוע. להגיד לה תיכף אמרה בפרוש ערומה במטה
אתי. רק רגע עוד רגע לנשק לנשוך האוון התנוך הצואר. חלק. שאפשר לעבור
עליו בלשון. זה מגרה אותן. הרכות של הירך הזאת אני מטורף אני מתחיל
להשתולל מה אתי לרוחות כל השנים האלה אשה אחת חדל להזכר דוקא
עכשו נקום עבור כל הסבל זה טוב זה מתוק חי אלוהים זה נפלא...

— אל תשתולל חבוב. — אמה עדה — לא תשתולל כך. שעונה על זרועו
של צביקה נרכנה לאחור ושעה שהוא נשך וחזר ונשך את פניה צוארה וחזה
ובידו הפנויה לטף את ירכיה. פזמה לחן בקול נמוך, צרוד, עתיר רוך ואת ידה
הובילה מעל לראשה בתנועת מחול, לקצב הלחן, כלה גמישה, מתפנקת,
משופעת תמימות כחתול בית. חבקה את צוארו, העבירה אצבעותיה בשערותיו

פעם ופעמים דרך משחק ופתע חפנה מלא קומצה שער ואלצה אותו לשאת את ראשו.

— היכן אתה גר, ילד. — הישירה מבט מעינים שחורות דרך האפלה.
— בקצה השני של העיר, בצפון — לחש. •
— לבד ? — שאלה. לא. לא לבד — ענה ברתיעת מה — אני גר יחד עם... בחור אחד. משורר. הוא בדרך כלל בבית. אין זה משנה כרגע, ילדה, אני רוצה אותך. את כולך. לא את הבגדים. שונא חדרי מדרגות. יש לי מפתח לחדרו של חבר. הוא בירושלים, זה פה קרוב. בואי לשם. אין לי סבלנות במיל. בואי ! —

גפף אותה בפעם המאה ונשק את עיניה אפה שפתיה וחוזר חלילה.
— בסדר — אמרה — בסדר. רק אל תחנוק אותי. אתה הורס אותי, מתחה גורתה נשקה את צביקה רפות בפיו והסדירה את לבושה. יצאו אל קרירות השחר. גשם לא ירד. הרקיע נתגדש עבים שחורים, מוך מפויח ודחוס מתערבל בינו לבין עצמו ללא סוף ותכלה חצוי ומבותק בשלוחות פתע של אש לבנה, ברקים. נהם רעמים עמום רחוק מתגלגל, קרב, נופל בשאגה מצמיתה ומתפוגג לאלפי שבבים של קולות רטון וגרגור מהדהדים ונמוגים בחלל האין סוף פנסי הרחובות כבויים ואפלה קרה, כבודת תנומה, נחה דמומה על ריקנות של רחובות וגושים של בנינים ויקיצת היום מוחשית בעבי החשיכה כטרטורם הפתאומי של כדי החלבן המיטלטל על אופניו ברחוב סמוך.
— שטפון. שטפון ירד עוד מעט — אמר צביקה. נטל את הנערה במרפקה והרחיב את פסיעותיו.

— שירד — אמרה עדה — אין זה משנה כבר. הבט מה עשית לי. טרפת אותי. אני מקומטת לגמרי. רק אתמול גהצתי את החצאית.
— מצטער — אמר, בחדר המדרגות היה חושך ולא ראיתי. נוסף לזה החצאית הפריעה לי. זה עונשה — חייך, שם זרועו על מתני הנערה והלכו חבוקים. היתה זרות פתאום. המותן אשר חבק היתה זרה לו כשם שהיד שהניח על מתניה היתה זרה לה. התעלסותם בחדר המדרגות קירבתם במדת מה והפיגה את המתח הראשון שנגרם עקב אי הכרותם איש את רעהו, וצביקה חש שהוא חפץ לדעת מי הנערה ומה מעשיה, ובמבטה שנעצה בו עת שם ידו על מתניה הבחין, למרות החשיכה, שמץ, קורטוב, של בושה. עלה בו הרצון לעשות הכרה מחדש, לקבוע פגישה, לקיים יחסים טבעיים שיש בהם פחות מן החיתיות, פחות מן הפתאומיות. חש בושה צורבת על הטרופ והתאווה שאחזו בו כלפי נערה זרה. מורא מדכא מפני העירום הזר, העתיר, שם בחדר. איננה כזאת. קבע. אין היא זונה. היא יפה מדי. עדינה.

אז מדוע באה אלי, גבר זה, פתאום. בערב. מוכנה ללכת לחדר של ברוך. מוכנה להתמזמזו בחדרי מדרגות. רוצה לא פחות ממני. היא מותחת אותי לשדים אשאל אותה ודי. יש לי הרשות לכך. — אמרי עדה, — אמר. לא אסור. בשום פנים ואופן. אל תהיה אידיוט. היא עלולה להתחרט. לשכב אתה קודם. אחרי כן שאל אותה מה שאתה רוצה. רוצה אותה קודם עירומה. אם היא תכיר אותך יותר היא תתחיל להתבייש, כולן כך... — מה רצית לשאול? אמרה עדה. — לא כלום. — אמר. — בעצם. היכן את גרה? — די רחוק מכאן. — אמרה. — אחרי התחנה המרכזית. מה פתאום אתה שואל?

— מה זאת אומרת מה פתאום, אני מלוח נערה הביתה ואיני מכיר... לפתע הבינה. טרם סיים צביקה את משפטו הניחה את ידה על פיו ובכוח. — די — אמרה. — די לשאול, ילד. ככה לא יותר טוב? לרוחות אתך. היא פקחת ממך. מנוסה ממך בכמו אלה. בכל זאת. טוב היה להכיר אותה יותר. להפגש עמה לעתים מזומנות. להיות חבר שלה. חבר? חה. ביגמיסט מריחים כאן ממרחק אלף פרסא. יקימו עליך את כל העולם. כבר הערב תקע בך יהודה עינים מוזרות כשהיא נכנסה וישבה לידך בחדר האיפור. שכח אותה. דפוק אותה ושכח. אותה. כך אומרים כלם. דפוק וזרוק. למה אומרים כך? גבריים מאד? שטות. אינם יודעים לקיים יחסים אחרים. זה מה שהם יודעים. דפוק וזרוק. בהמות. כלבים. אי אפשר כך. כששאלה על התיק, שם. בחנות הארנקים ונלחצה אליך, היה לה מבט עצוב, מדוכא. יתכן שהיא סובלת או מה. בכל זאת. לך אסור. דוקא משום כל הדברים האלה. לא אתה. שכח. אותה. והודמנות בלתי חוזרת. שכב אתה אידיוט. גל חמים ומתוק של תחושה סתומה, לזהבת נולד בקרבו, השתפך, התרומם, גאה, שטף את כולו במין התרגשות מוזרה, נעימה, שמעולם לא חש דוגמתה לפני כן. בלי להתבונן אל צידו ידע שהיא מהלכת לידו. שתיים היו. אחת מפסיעה לידו ואחת מתרוצצת במוחו ומשביתה את מנוחתו. ראה יד שחומה מרטיטה קלות. ראה שפתים אדומות פסוקות קמעה ועינים גדולות, שחורות וגדושות סבל, והכניסה, וחש בגוף חם שופע חמוקים נצמד אל גופו. ילדה יפה. אשה נפלאה. מסתורית. בודדת, סובל עדה. עדה שלי. טפה. על האף. טפת גשם. מה זה. גשם? צביקה מצא עצמו פוסע מהר, חזהו רחב מתוך גודש רגשות פתאומי ושפתיו מתוחות בחיוך. אידיוט. מה אתה מחייך חיוך אוילי באמצע הלילה. היא מטמטמת אותי. עדה זאת. עוד רחוב שמאלה. חדרו של ברוך. ושם? חזר ושם זרועו על מתני הנערה. לחץ אותה אליו בחזקה. הרים את ידו מעט עד שחפן את שדה. גחן ונשק את עדה בצוארה, תוך כדי הליכה. חפש בקרבו אותה תאוה ענקית.

אנוכיית, חסרת פשרות, שהדריכה אותו בראשית הערב. אין. התאווה פתאום לכרוצ ברכ לפני הנערה לנשק לרגליה ולשלחה לביתה. לאמור לה: ילדה, אני אוהב אותך. יותר מדי אוהב אותך. לכי הנהרי מפני. יש ברצוני לנצל אותך. לשכב אתך, עם העירומים שלך. עם השדיים שלך. עם הירכיים שלך. לא עם מתיקותך ולא עם שכלך ולא עם עצבונך וסבלך לא עם כתובתך ולא עם חייך רק תאותך תאותך תאותך...

— חדל, אתה שובר לי את הצלעות. אולי תאמר משהו. על מה אתה חולם? קולה, מצלצל, עמוק, בהיר ושוטף, העירו משרעפיו. סליחה — אמר. — לא נתכונתי להכאיב לך. פשוט חשבתי על משהו.

— לא נורא. — אמרה — למה נעמדת.

— כאן החדר — אמר. — למעלה. את... את רוצה לעלות?

התבוננה בו. אי שם, במקום אחד בשמים, מעבר לבתים, מעבר לעננים, מעבר לאופק, ניטשה מריבה בין אור לחושך, והאור נצה. דומה היה על צביקה שהוא מבחין בפניה היטב. נדמה לו שהוא רואה שוב צער בעינים השחורות.

— אם כבר באנו עד לכאן — אמרה — נעלה. בעצם, למה לא? לא איכפת לי. — לא איכפת לה, סתם. כבר. לא איכפת לה. אינה חמה יותר. לרוחות. פטפטתי יותר מדי. אולי. כשהייתי צעיר ואמרתי לחבריא שלבחורה פלונית יש שכל, אמרו לי מזמזו לה את השכל. עכשיו לך ומזמזו את הלא איכפתיות שלה. עדה. טפשונית שלי. דוקא עתה צריך שיהיה לך איכפת. אינך תופשת? המדרגות הארוכות הללו. חשוך כאן כמו בקבר. עוד שלש קומות. לעלות. היכן היא? אהה. לידי. הנה ידה. רוצה ללטף לה את היד. שם למעלה. רק ללטף. אידיוט. עוד שתי קומות. באור. שנינו לבד. לשוחח עמה. לבושה דוקא. לא כמו כלב. לא כמו פר. לא כמותם, כמו אדם. אידיוט. עוד קומה לשאול אותה. מדוע היא סובלת. מדוע באה אלי. פתאום. לבד. מדוע אין לה חבר שאוהב אותה. הדלת. היכן המפתח? בארנק. למשש. לא להעלות אור. לא לעשות געש. צביקה גישש בעצבנות. תקע את המפתח בחר המנעול ופתח את הדלת. נטל את עדה בידה והובילה פנימה. סגר את הדלת והעלה אור. היו בחדר.

האור, בהיר מאוד. חריף. פתאומי. גבר ואשה מיוחמים, יתכן וכבר לא. חדר זעיר שעיקרו מטה רחבה, שולחן פעוט, כסא. ארגו מדודלל משופץ בוילון גם המשמש כארון, מדפיספרים שעונים על גבי לבני בניין אדומות. מכונת כתיבה. אמן. סטודנט. סתם מישוהו עני. חלון מוגף ואויר מעופש. — מחניק כאן שזה גועל נפש — אמר צביקה. עקף את הכסא, הרכיז עצמו מעל לשולחן

ופתח את החלון לרוחה. עדה צנחה על המטה מתוך עייפות. הסמיכה סנטרה לאגרופיה ובהתה לחלל החדר.

— האור חזק מדי — רטן צביקה. — אינו מאפשר אירה נאה. אילו היה ניר צבעוני לכסות בו את הנורה. כמו על הבמה, אדום, ירוק, כחול. — ניבט סביבו ביאוש. — אפילו מנורת שולחן אין לו. אילו ידעתי שנגיע הנה הייתי סוחר מהמחסן...

— לא צריך כלום — אמרה עדה. — לא נורא שהאור חזק. זה לא מפריע. — לא מפריע למה? רצה לשאלה מתוך בדיחות דעת רגעית, אלא שמיד ידע שאין השאלה במקומה. ראה בעיני הנערה שהן עצובות ואת שפתותיה שהן מכווצות ברטט של בכיה. קרס לידה ושלה את הסיגריות.

— ידיך אינן רועדות עוד — אמר כשהיו כבר מעשנים. — יודעת. גם אתה שקט יותר. הצתת את הסיגריה שלי בגפרור אחד. — חייכה חיוך מאונס והניחה את ידה על שערו.

— ילדה — אמר פתאום — ילדה אני אוהב אותך — נטל את ידה וחפנה באגרופיו לחצה אל לחיו על עיניו אל שפתיו, הטביעה בהמון נשיקות זעירות, רוטטות. חש מיד שהנערה נבעתה. חש שאותה יד שהוא מנשק ואוהב, נמשכת בסוגה לאחור, בעדינות, בחוסר בטחון וחרפה. נשאר יושב קפוא. עיניו בגופה של הנערה במבט זוכיתי של לא כלום. משהו העיק, כאב מאוד בחזהו, כמו ריקנות גדולה. ישב דומם. גבוך, מעורטל.

— טפשוון חמוד — אמרה. — אל תאהב אותי. אסור לאהוב אותי. אינך מכיר אותי בכלל. אה. — משכה בכתפיה, הוציאה משערה מסרק קטן בעל שנים גדולות צפופות והעבירה אותו במגלשות שער שחור בעורב פעם ושתים — במשך שנים חפשתי אהבה. וכל מה שרצו ממני ורצו לתת לי זה היה גוף, גוף, כל הגברים, בצורה זאת או אחרת. ועכשיו, דוקא כשאני אה. מה זה משנה. — המשיכה לטפל בשערה, מוציאה מספר סיכות ראש, מעבירה את מסרקה הקטן וחוזרת ונועצת את הסיכות אל שערה. קודם אל בין שפתיה, נעזרת בשיניה מפרידה בין הקצוות, תוחבת אצבע, אחר, אל בין השערות. החליקה פעם נוספת על גודש שחור ומבריק ומתולל, שלחה ידיה מעבר לראשה ומתחה את גופה מתוך אנקה, ספק גרזור חתולים מתפנק, ספק המיה של מעין רחוק. — לעזאזל. עייפה נורא. כבר בוקר. יהרגו אותי בבית. —

חמוקיה, שנחבלטו פתאום, נסכו בצביקה הד קלוש מן התאוה שפזזה בדמו שעות מספר לפני כן. אולם להט אחר, צורב, להט של כעס מתוך עלבון, העלה את הדם לראשו עד שהסמיקו פניו.

— סליחה. אמר — סליחה. לא הייתי צריך לאמר לך את המילים ההן. אני פשוט, שנים רבות שלא חיזרתי אחרי נערה. נשתכח ממני כיצד עושים זאת. שכחתי שלעולם אין לגלות את הקלפים מיד. שאסור להיות ישר באהבה כמו שאסור להיות ישר בדברים אחרים. בעקף עם נערה יפה. יש כללים של משחק. הם הקובעים, ואני שוכח. פשוט. תמיד. אני מרגיש ואומר. סליחה. —

קם, נגש אל השולחן אשר נצב ליד אדן החלון והסיטו ממקומו. ירה את בדל הסיגריה אל תוך אפרורית השחר, משתמש בכהנו ובאמה. לזה במבטו את הנקודה הלבנה המנסרת בקשת רחבה דרך החלל ומצא עצמו מתבונן בנוף הבתים והחצרות הבוקע מעם החשיכה. ליד החלון קר יותר. חתולים מגלגלים פחי אשפה בקול שאון גדול. כשקר להם פרוותם סמורה. תריס משקשק. צליל עמום של שאון מעורר. מרזבים דולפים ללא חשך. טאם טאם טאם. טאק טאק. טאם טאם טאק. איני יכול לחזור הביתה. לא היום. לא אל אותה שבבית. איני יכול יותר בסבל זה. אני רוצה את עדה. רוצה את עדה. עדה. באה אלי ככה, פתאום? אלי, אלי, מדוע אי אפשר בלי נשים?! שמע רחש מאחוריו. איזשת בגדים. המטה חרקה מעט. סבב לאטו. עדה שכבה פרקן, לרוחב המטה, ראשה שעון אל הקיר, גופה העליון מעורטל. שדים גדולים, מוטים מעט הצידה, מוצקים, פטמות רחבות, סהות. עורה בהיר מאוד אם כי לא לבן לגמרי. שער שחור מבהיק, עינים שחורות פה רחב אדום ושדים נפלאים על רקע של קיר מזוהם ושמיכה ישנה. אשה.

— קר לי — אמרה עדה. — סגור את החלון. קר לי.

הוא חזר ושיקע מבטו אל תוך שחר חרפי, שנשתהה בעטיה של חומת עבים כבדה, מעיקה, מטילה אפרורית ביקום מאופק עד אופק. החל מגשים וטפות ספורות, כבדות, ניחתו על משטח אדן החלון והתפוגגו לנתו צונן שפגע בפניו. מתוך קרירותם של מי הגשם ידע שפניו לזהטים. הגיף באטיות את החלון ולחץ מצחו אל השמשה אחר סבב ונגש אל המטה והנערה. נתישב לידה ושעה שעניו ננעצו בשדיה, מאליהן, גשש בידו אחרי חפיסת הסיגריות, גטל אחת והציתה, ועם כל מה שנססה, לא עלה בידו לנתק מבטו משדיה. וככל שניבט בהם להטו פניו יותר ונשימתו כבדה ותכפה ותאווה אדירה גדשה את כל ישותו עד ללא נשא, לזנק אל תוך השדים הללו, להלוים עליהם באגרופי לעסותן באצבעותיו ללטפם ללקקם לנשכם לטרפם עד זוב דם. ישב קפוא. הסיגריה שהצית זה עתה נשרה מידו וכמו גד מים עצום המתפוגג ונמוג בפתע, מתוך עצמו, התקפל, צנח, שמת את ראש על שדיה בכבדות של חוסר אונים, של יאוש, כשידו מלטפת את מתניה ומפיו נקרעות אנחות וכל גופו

מרתית. עדה העבירה ידה על שערן, הרכינה ראשה קמעה ונשקה אותו במצחו, שזיעה עמדה עליו.

— אתה בחור מוזר — אמרה. — מעולם לא פגשתי אחד כמוך. — צביקה לא שמע. דמו הלם בראשו כמאה פטישים. קצב דופקו, ברור, מהיר, גואה, התמזג עם קצבו של הדופק אשר פעם שם, בפנים, החזה, שראשו היה מזנח עליו, התנשא ושקע והכה גלים. הלמות הלב, שהגיעה עמומות לאזנו, נתגברה, קצבה גאה ועל מצחו חש את הבל נשימתה של הנערה.

— עדה, אמר, — עדה — העלה בתוזות פתע את גופו על גוף הנערה, נצמד בשפתיו אל שפתיה, אחר אל צוורה וביד מהססת, לא בטוחה, נסה לפתוח את סגור חצאיתה.

— לא — אמרה — לא. לא את זה — ופתאום, כשהחל מנשק ונושך את כתפה וצוורה, משהגיע בלשונו למקום אחד שליד האוזן, כיווצה את צוורה וכתפה בתנועה של עוית, הקיפה את גוו בשתי ידיה, לחצה אותו אל גופה בכוח אדיר ובקול מקוטע, בפנים לוהבים, כשעיניה עצומות ועפעפיה מרעידים, חזק — חזק. חבק אותי. חזק. מהר את החצאית. אין לי סבלנות. חבק אותי. חזק. מריאן! — הוא נתאבן באחת. כמו שפוד אל הלב. מריאן. פקח עיניו וראה אותה, שרועה תחתיו, פניה סמוקים ושפתיה חרבות, סחותות במאמץ. נתנשם כבודות. גופו ידיו, שפתיו, לא זעו. עברה דקה והאדמומית גזה מלחיי הנערה. עור פניה החזיר קמעה ונשמתה שככה. לאט. לאט. עפעפיה נתרוממו ועירטלו מבט לאה, עצוב, אדיש. העבירה לשונה על שפתיה החרבות והסירה ידה מגבו. קודם האחת. אחר, השניה. צביקה הסיט עצמו לצד בתנועות כבודות. נתישב. הצית סיגריות. הפיח עשן והליט את פניו בכפות ידיו. מריאן. קראה לי. מריאן. טנופת. נבלה. אני אוהב אותה וקראה לי. מריאן. חבקה אותי חזק ואמרה לי. פשוט את החצאית וכיוונה למריאן. זונה. זונה. ואני אוהב אותה. כבר. למה התחלתי עם כל זה. כואב. כואב. אלי. למה?

— לא היית צריכה לעשות לי את זה — אמר. — יתכן ואין לי זכות לדרוש ממך משהו. אבל. טקט. סתם. הגינות. מעט הגינות.

עדה נתישבה אף היא. נתן לידיה לצנוח והתבונן בה. ישבו דמומים. הוא זועף, לאה, עדיין מיוחם אך שולט בעצמו מתוך שנעלב. היא בצפיה. אחר, הסתירה את חזה בידיה.

— הסתובב רגע. — אמרה. הסב ראשו. קלט איושת בגדים. תחילה בד קשה וטפיחת גומיות בגוף. החזיה. אחר, רחש קל, אורירי. החולצה. צרימת פתע של חכוך גפרור בקופסא. היא מדליקה סיגריות. פתאום מתביישת ממני

ומכסה את חזה בידים. קודם מכניסה לי אותם ישר לפרצוף. איזה שדיים.
אם היא אוהבת את הטנופת ההוא מריאן למה רצתה שאשכב עמה?
— אתה יכול להסתובב. — אמרה.

— תודה. יפה מצדך שאני יכול להסתובב. *

— צביקה, צביקה. אל תכעס. אל תהיה ילד. אם העלבתי אותך אני
מבקשת סליחה. אולי עשיתי שטות. לא יכולתי אחרת.

— לא היית צריכה לבוא לתיאטרון אמש.

— הייתי מוכרחה. חדשים לא יצאתי מבית. אם לא הייתי יוצאת הייתי

מתפוצצת. הייתי מתה מעצבנות.

— יכולת ללכת לסרט או משהו. יכולת ללכת אליי. אל מריאן שלך.

— הוא כבר אינו שלי. אולי משום כך הלכתי לתיאטרון אמש. שם, על

אותה במה, ראיתי אותו לראשונה. בחדר האיפור הכרתי אותו.

— מתי?

— לפני שנה. בערך. הלכנו יחד כל השנה. אהבתי אותו כמו מטורפת.

הוא היה עני. רקדן. קניתי לו סיגריות, לפעמים אפילו פרנסתי אותו. הייתי

משוגעת. —

מצצה מן הסיגריות שבידה בכות. נשפה את העשן וכשזה נתאבך ועלה

בעיניה פורה אותו בתנועות יד עצבניות.

— עמדנו להתחתן בסוף. קבענו את מועד החופה. הוא לא בא. —

דממת רגע.

— אני שונאת אותו. פעמיים הכניס אותי להריון. עשיתי הפלות. אתה

יודע מה זה פעמיים הפלה? אני שונאת אותו. הוא חיה רעה. —

— מדוע לא עזבת אותו?

— אהבתי אותו. רציתי להנשא לו. היה בו משהו חייתי. בהמי. לפעמים

הסה אותי. אולי זה מה שמשך אותי. כך אני חושבת כיום. הוא הרגיל אותי

למיני דברים... אני שונאת אותו.

— שונאת אותו עד כדי כך, שקראת לי בשמו כשחבקתיך?

— חדל צביקה. באמת איני אשמה. כל הערב הזה. היה מוזר. חדשים

לא יצאתי מהבית מאז שעזב אותי. הייתי מוכרחה לצאת. לפגוש מישהו. גבר.

חשבתי שאמות מעצבנות. שעמום. למה דוקא הלכתי לתיאטרון. איני יודעת.

— חבל שאני רק שלשה חדשים בתיאטרון. לו הייתי שם לפני שנה

ייתכן והיית מכירה אותי.

מריאן מריאן תועבה.

מעולם לא שמעתי שמעו.

עדה תלתה בחלל עינים עיפות.

— אתה בחור מוזר צביקה. אבל מצויק. באמת, צר לי שלא פגשתי
בך אז.

— איני כה מצוייק כפי לשאת משערת. בעצם, גם אם היית פוגשת בי אז
ספק אם היה יוצא משהו.

— מדוע?

— אני נשוי.

עמדה דלמה. עדה נירכנה קדימה ונטלה את המאפרה. כיבתה את
הסיגריות, כותשת אותה בבהנה. עד דק. כמה, לקחה את מעיל העור מעל
משענת הכסא. הטילה אותו על שכמה. זרקה מבט בשעונה.

— בוא — אמרה. — כבר שבע ומחצה.

צביקה לא זע. רוצה ללכת. שונאת. אותי. לא הייתי צריך לאמר לה.
גבר נשוי ומנאף. אסור לה. לעזוב אותי כך. אינה יודעת כמה אני צריך אותה.
סבלתי. השנים האחרונות. למה אינם מבינים אותי למה. נבלות. טנופות.
הוא קם בסערה וחבק את הנערה.

— עדה — אמר — עדה, אל תסתכלי בי כך. היו לך עינים נפלאות הערב.
עתה הן קרות. ריקות. מדוע אינך מבינה. אני אוהב אותך. איני יכול בלעדיך.
נשואי היו אסון. משגה. אפשר לתקן. לא אני נטפתי אליך. היית עצבנית
ובאת אלי. לבד. פתאום. רציתי לשכב אתך. איני יודע מה קרה לי. התאהבתי
בך כמו שוטה, כמו משוגע. אני מכיר את עצמי. מאוחר כדי לעשות משהו.
איני ילד. איני ילד יותר.

עדה נחלצה מזרועותיו בלא מאמץ. פתחה את הדלת ועמדה בפתח.

— אתה בא? אמרה בקול שקט.

צביקה נצב כלא מבין. שומם. אחר הרכיך את גופו. נטל את קופסת
הסיגריות מעל המטה ויצא את החדר. הנערה לא חכתה לו. כשנעל את הדלת
ושלשל את המפתח אל כיסו, כבר היתה היא מדלגת כמדרגות. מיהר אחריה,
מקפץ וחולף על פני שתיים שלוש מדרגות בבת אחת.

השיגה ליד פתח הבית ויצאו אל הרחוב. דלף טורד קידם את פניהם.
השמים נמוכים מאוד, אפורים, חופן ולא חופן בתים, צמרות עצים וחוטי חשמל.
מועקה גשומה וקרה. אבטובוסים מספר נעו בגלמיות, מפלסים דרכם בשלולית
שגאתה בין שתי מדרכות. דמויות מספר במעילים. אחרות עם מטריות. רוח
קרה סועה פתאום ופתאום נחה. חורף. פסעו מכווצים בראשים מורכבים. עדה
צעדה בבטחה, עיניה מישירות מבט, ידיה בכיסי מעילה. צביקה, עיניו
מושפלות, ידיו מיטלטלות בגשם, צעד אחרי הנערה. הגיעו לתחנת מוניות

עדה פתחה את דלת המונית העומדת ראשונה בתור. — בבקשה — אמר הנהג. — עדה — אמר צביקה — עדה! היא הזדקפה והתכוננה בפניו. — שלום — אמר לה, מושיט ידו. הנערה לחצה את היד ברפיון. — שלום — אמרה.

— עדה לא יתכן שנפרד כך. אני רוצה לראות אותך. היכן את גרה. מתי...

— לא כל עוד אתה נשוי, צביקה. —

טפיחת דלת של מונית, סרחון בנוזן שרוף וסילון צונן על הרגלים. בוא, ילדי, נלך הביתה. תם החזיון. הכל אבוד בין כה וכה. אילו היה קיץ לפחות. אבל הכל גשום כל כך. אפור כל כך. הסידור היה כהלכתו. מתוכנן מתחלתו עד סופו. נשים. אולי אפילו ללא הכרה. היא אהבה את מריאן. היא אהבת את מריאן. רוצה בבעל. מקום ריק בלב. פגשה בו בתיאטרון. ישבה אתו ליד אותו שולחן. מסתמא ליוה אותה לביתה. מסתמא עמדו ליד חנות התיקים ונלחצה אליו. מסתמא גררה אותו לפתחו של אותו בנין ושם נשקה לראשונה. חת. ערומה. רצתה להיות ערומה עם מישהו. במטה. אתו ידידי. לא אתך. הוא שהרגיל אותה למיני דברים. עם סיגריה טובה בפה. פירנסה אותו. קנתה לו סיגריות. תחליף. אתה היית תחליף להזיה נואשת של נערה פותה. תחליף שלא עלה יפה מאחר שאנו נשואים ידידי. נשואים. רטובים גם כן. עד עור עצמותינו. אולי נמהר מעט? לשם מה. תחליף או לא תחליף איני חוזר אל אותה שבבית. פרשה זו נגמרה. אחת ולתמיד. עיפים. עיפים. אפשר לצעוד לכיוון הבית אף על פי כן. כמו פרה אל מקומה ברפת. היש לך ברירה אחרת? קרן קימת פינת בן יהודה. הגשם. היינו הך. הרוח. היינו הך. אותה שבבית שומעת ודאי כרגע את געש הים. תמיד שומעים בבית בשעה זו את געש הים. בחורף. הים. לים. ים. עדה נפלאה שלי, ילדה נפלאה שלי היכן את. אני אוהב אותך אוהב. אוהב. אוהב.

ביום המישי אחד בשלהי חדש פברואר של השנה שעברה, בשעה שמונה ושלושים, הגיפה נערה את התריסים בחדרה, עלתה על משכבה ונסתה להרדם. עת מה שכבה בעינים פקוחות, הוזה בהקיץ, מוטרדות מן השאון הגואה ברחוב. ולבסוף נתגברה עייפותה והיא נרדמה. שמה היה עדה.

באותו יום בשעה תשע בבוקר הצית איש צעיר בשם מריאן רוברטו, רקדן לפי מקצועו, סיגריה, כשהוא שכוב במטתו בניחותה, שעון על מרפקו, ומתבונן בנערה שכילתה עמו את הלילה, העסוקה בפינת החדר בבישול קפה.

באותה שעה, וכן מרבית הלילה שלפניה, ישבה אשה צעירה בחדר דל שברחוב שד' קרן קימת פנת בן־יהודה, לצדה מאפרה גדושה זנבות סגריות, עיניה נעוצות בדלת, עינים נפוחות, מאדמות, ריקות.

ובאותו יום חמישי בשעה־תשע ושלושים בבקר: בגשם כבד וסערה הומה עמלים שנים אנשים, זרים, מקריים, להוציא בחור צעיר בעל בלורית צהבהבה מתוך גלי הים מול שכונת מחלול.

— ראיתי אותו שעמד במים עד מתניו. סתם עמד ולא עשה שום דבר. — אמר איש מהם למשנהו שעה שטיפסו ועלו מתחום החוף ונעצרו לרגע מתחת לגגון ברחוב הירקון. — איזה גלים. פחד. אתה היחידי שעברת. תיכף קראתי לד.

— השני רכס את מעילו ונער מעליו שפעת מים. הביט בדמות השפופה שעזבה אותם בשתיקה, פוסעת רצועות לעבר שד' קרן קימת ואמר — טפש צעיר כמותו. כשקראת לי חשבתי שזה דיג או מה. אחר כך ראיתי שאין לו רשת או חכה. בכלל, באמצע הגשם. טפש צעיר כמותו. השד יודע. אולי רצה לטבוע? אידיוט.